Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26280
Copyright: Admont, Benediktinerstift

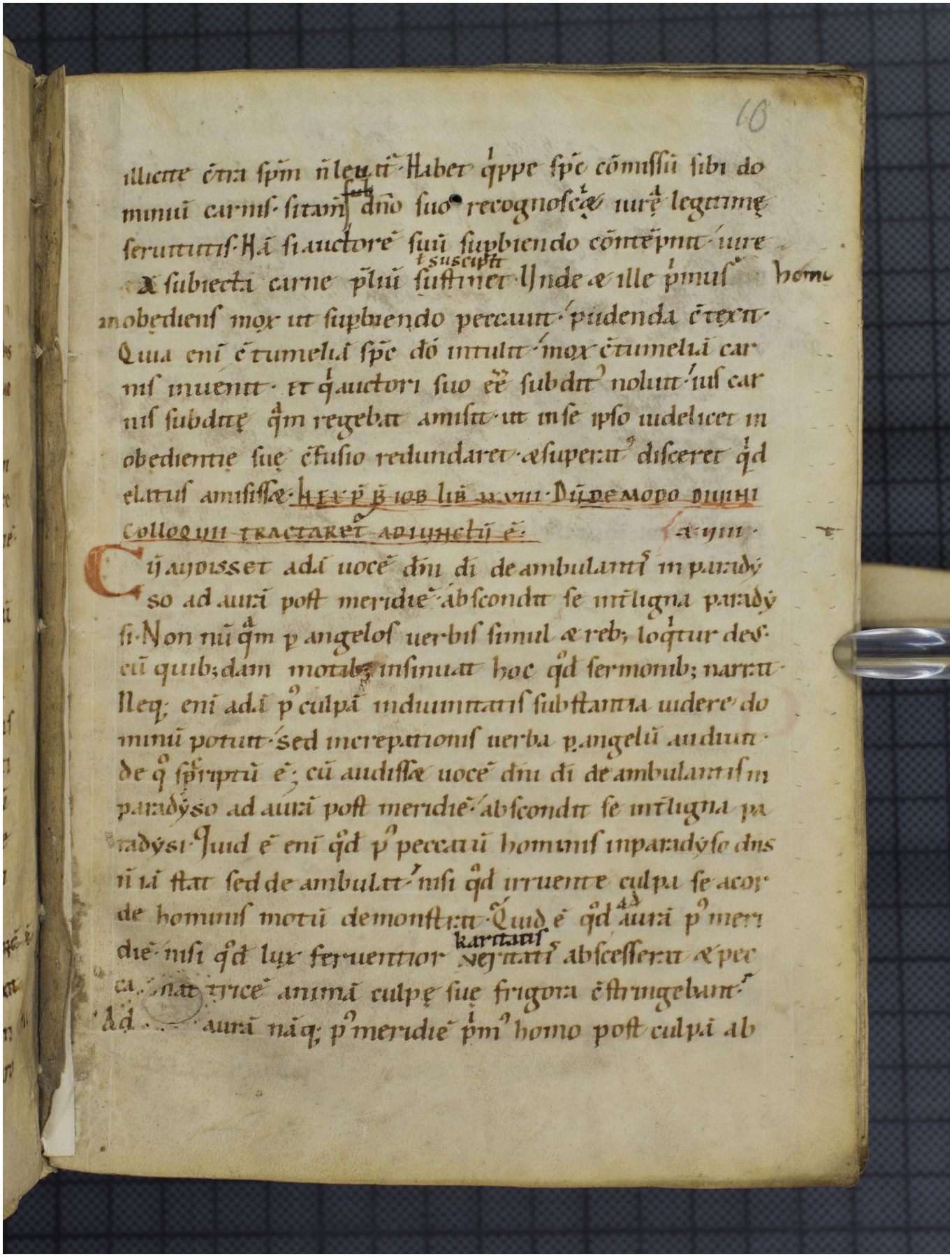

illicite ĉtra spm ñ leuiti. Habet q̃ppe spc cõmissũ sibi do
minũ carnis sitam dño suo recognoscere iure legitime
seruitutis. Hã si auctore suũ superbiendo cõtẽpnit iure
subiecta carne plũ sustinet. Unde ille pmus homo
inobediens mox ut superbiendo peccauit pudenda ĉtexit.
Quia enĩ ĉtumeliã spe dõ intulit mox ĉtumeliã car
nis inuenit. et q̃ auctori suo ee subdi noluit iusq̃ car
nis subditę q̃m regebat amisit. ut in se ipso uidelicet in
obedientie suę ĉfusio redundaret. ac superiori disceret q̃d
elatius amisisse. HIC P B IOB LIB XXVIII DE MODO DIUINI
COLLOQUII TRACTARET ADIUNCTUM E. CAPUT

Cũ audisset adã uocẽ dni di de ambulantis in paradý
so ad auram post meridiem abscondit se in lignis paradý
si. Non nũ q̃m p angelos uerbis simul ac reb; loquitur des
cũ quib; dam motib; insinuat hoc q̃d sermonib; narrat.
Neq; enĩ adã p culpã induumentis substantia uidere do
minũ potuit sed increpationis uerba p angelũ audiuit.
de q̃ spiritũ e; cũ audisse uocẽ dni di de ambulantis in
paradýso ad auram post meridiem abscondit se in lignis pa
radýsi. Quid e enĩ q̃d p peccatũ hominis in paradýso dns
ñ iã stat sed de ambulat nisi q̃d irruente culpa se acor
de hominis motũ demonstrat. Quid e q̃d ad auram p meri
die nisi q̃d lux feruentior karitatis abscessit ac pec
ca[illegible]nat tricẽ animã culpę suę frigora ĉstringebant.
Ad [illegible] auram náq; p meridiem pm homo post culpam ab